

измѣсиха се съ гражданитѣ и виждаха всичко. Буда видѣ единъ чумавъ да умира въ страшни мжки на пжтя; той видѣ какъ изгарятъ единъ мрътвецъ и узна, че такъвъ е края на всѣкиго. Душата му се прѣпълни съ неизразимо страдание; той разбра, че нѣма вѣчна радостъ, че младостъ и здраве, че болести и бѣди иматъ само единъ край — смъртъ.

Но въ сжщото врѣме въ сърцето на младия князь се запали пламенна любовъ къмъ човѣчеството и безгранична надежда да намали неговитѣ страдания.

* * *

Тиха, благоуханна, звѣздна нощъ. Лекъ вѣтрець носи прохлада отъ снѣжнитѣ върхове на Хималаитѣ; луната изпъпли надъ планинскитѣ висини, издигна се върху звѣздния небосклонъ, огрѣ хълмове, долини, рѣки — цѣлата заспала страна и покрива на щастливия дворець; тукъ всичко тъне въ сънъ. Само Буда не спи. Той гледа небето, усѣяно съ безброй сребристи звѣзди, които привѣтливо блѣщукать и сѣкашъ го канятъ при себе си.

— Азъ се прѣбраждамъ вече — каза той — моятъ часъ настъпи! Азъ не искамъ царскитѣ вѣнець, който ме очаква; желая да си избира земята за легло, да живѣя въ най-дълбокитѣ пустини; да имамъ най-злочеститѣ сжщества за свои другари; цѣлата ми душа е пълна съ милостъ къмъ хората; тѣ се мжчатъ и азъ искамъ да ги спася. Моето сърце тупти в'едно съ всички страдащи сърца, които зная и не зная. Звѣзди вдѣховителки! Азъ идвамъ! О земя, заради твоитѣ дѣца азъ се отричамъ отъ моята младостъ, отъ моя царски